

Plateau 3

Az előadó maga elé helyez egy téglát, arra egy város képét vési. Azután ostromot kezd a téglá vagyis a "város" ellen úgy, hogy egy vaslemezt állít maga és a téglá közé.

Az ostromnak meghatározott rendje van. Először a bal oldalára fekszik és 390 napig (!) nem kel fel ebből a testhelyzetből. Amikor letelik a 390 nap átfordul a jobb oldalára és úgy fekszik még 40 napon keresztül. Egész idő alatt búza, árpa, bab, lencse, köles és tönköly az eledele, minden nap ugyanaz a meghatározott mennyiség. Tüzet száraz marhatrágyából csinál, azon süt, főz. Napi vízadagja is előre meghatározott és mindig ugyanannyi.

Amíg le nem telnek a napok nem kel fel, végig fekvő helyzetben van, karján feltűrt ingujjal, a vaslemez mögül hangosan "ostromolja" a téglát.

Végül eltelik a 390 + 40 nap. Ekkor felkel és levágja időközben megnőtt haját és szakállát. A levágott szőrzetet három részre osztja.

Egy részt a város közepén eléget. A második részt folyamatosan karddal csapkodja, aprítja, miközben megkerüli a várost.

A harmadik részből kivesz egy keveset és a ruhájába rejti, a többit szétszórja a szélben.

Végül a ruhájába rejtett részből is kivesz egy keveset és azt is elégeti.

(Ezékial könyve 4:1-5:4)

2	próféta vs téglá
3	Tartalom
4	Magdalena Ujma : Két fesztivál, néhány megjegyzés
7	Ekszpanzió XXIII
8	Ephemeral Fixed 2012
16	Szentendre a Gödörben 2
20	artAlom 7
24	Hírek .

Melléklet: Dada János és Florance Flux

Plateau - plató - fennsík - magasföld

Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp mindkettő - köztes állapot. A tér kitárulkozása. Színpad. Leszállás és felemelkedés. Elrugaskodás. Pihenő. "Inneni-onnaniság¹"

Plateau live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 30 20 27 324 fax: 06 29 411 794
HU-2200 Monor, Váci M.u.34. mail: denes.imre@mail.datanet.hu
digitális plateau / letöltés : <http://www.plateau-zine.blogspot.hu>

¹ feL.L.

KÉT FESZTIVÁL, NÉHÁNY MEGJEGYZÉS

Magdalena Ujma, 2012-02-03

Az EPAF fesztivált és a Performance Platform Lublin-t ugyanaz az intézmény és a meghívott művészek hasonló közössége szervezte, mégis a törekvést vagy a célt tekintve különböztek egymástól. A varsói EPAF a performance művészet állapotára, a művészi formák megújítására fókuszált inkább, míg a lublini Platform a nézők oktatásának illetve közreműködésének szükségességét emelte ki. Máskülönből mindkettő a performance világának megnyitására és felfrissítésére összpontosított.

Az **EPAF** az European Performance Art Festival rövidítése. 2011-ben a szervezők fiatal és ismeretlen művészeket hívtak meg. Különleges vendégeknak számítottak azok a kínai művészek akik ugyan nem kezdők de az európai közönség számára egyébként teljesen ismeretlenek. A varsói performanszok, elsősorban a tér által meghatározottan, egyfajta színházszerűsége utaltak. Ha nem egy kimondottan "művészi" térben, hanem mint ez alkalommal a varsói Ujazdowski Kastély "Laboratory" nevű előadótermében kell dolgozni akkor másfajta jelentésekre is rezonálni kell. A helyszín szabta keretek ellen néhány művész fellázadt, mások viszont megpróbálták valamilyen módon a munkájukba illeszteni.

Lukasz Trusewicz az egyszerűség erejét, valamint a közönséggel való közvetlen kapcsolatot próbálta performanszába beépíteni. Egy szobrot, egyfajta emblémát egy nagy 0 betűt vagy nullát használt. Az előadótér közepére vonszolta ahol is egy illuzionista gesztusaival megpróbálta összetörni. Ez nem sikerült, végül meghajolt és kiment.

Marijana Jovanovic performanszában a magánbeszélgetések atmoszféráját teremtette meg. Könnyűszerrel váltott a performanszokban meglévő személyes "gyónás" igazsága és a fikció között, kényesen egyensúlyozva az őszinteség és a fantázia között. A reflektorokat és a kamerákat a nézőkre irányította, ült egy asztalnál, cigarettázott és felszólította / meghívta az embereket, hogy csatlakozzanak hozzá. Az előadótér és a nézőtér közötti megosztottságnak ez a megtörése sikeres volt. Jovanovic saját magával töltötte meg performanszát, s a monológokat egy szónoki kérdéssel és válasszal fejezte be: " Ez vajon performansz?" "Nem tudom."

Katerina Olivova hasonlóképpen megtörte a konvenciókat, és "beletörölte az orrát" a nézőkbe akik valamiféle show-t vártak. Majdnem egy órán át meztelenül táncolt diszkrét ritmusra. A felöltözött nézők közül többen csatlakoztak hozzá de csak egy kis ideig. A performanszművész meztelen teste nem felelt meg a vonzerő azon kritériumainak melyek a kereskedelmi reklámokban láthatóak: valódi volt, izzadt és nem volt ideális.

Performanszának lényege amúgy nem a tömegszórakoztatás üressége vagy gondolatnélkülisége volt hanem inkább a másik személy nyitottságának provokálása.

A meztelenség volt a provokáció - ahogy ő nevezte a "vegyél észre engem".

Zaklina Piechanowska konfrontálódott legerősebb módon a színpadiassággal. Ő Samuel Beckett Rokaby című darabjának szövegét használta. Kivetített kép látványa keveredett egy fekvő és nehezen érthető szavakat suttogó nő árnyékával. Valaki a vetítövásznon mögött sétált és aztán látható volt hogy az a művész, aki épp papírruhát tép le magáról. Hipnotikus, szuggesztív kép volt ez a halálról.

A **HP Process duó** (Philippe Boissard, Hortense Gauthier), Luciana Freire d'Anunciacao és Yannick Franck performanszaiban nem történt kísérlet a teatralitásból való kitörésre. A színházi tér nem tett jót **Nathalie Mba Bikoro** performanszának sem - elvette annak erejét. **Lushan Liu** is színpadon találta magát, egy outsider, kívülálló szerepét játszotta el, egy személyt aki kiprovokál egy show-t, egy előadást, és irányítja a kibontakozó eseményeket.

A legfigyelemre méltóbbak, a legimpresszívabbak egyébként azok a művészek voltak, akik teljesen figyelmen kívül hagyták a show fogalmát. **Cui Tao** egy asztalnál ült és 19 órán át számolta a lélegzetvételét. Csendes, mozdulatlan összpontosítása mindenki figyelmét magára vonta. **He Chengyao** ajkaival hipnotizálta a közönséget. Olyan volt mintha egy hatalmas cukor zárta volna le a száját, mint egy szájpecsek. Aztán az elkezdett olvadni, csöpögni - le az állán, nyakán, hasán. Nagyon sok erőszak volt ebben a képben, vagy még inkább az erőszakra szólt. Más kínai művészek **Chen Jin** és **Cai Qing** egyfajta finom megértését mutatták a performansznak mely mint olyan alkalom a megosztásra, az együttlétre és a kölcsönös bizalomra. Cai Qing érdekes figurát alkotott: ez a kisstílusú művésztolvaj, aki más tollával ékeskedik.

A **Platform Fesztivál** ideje alatt a művészeknek több lehetőségük volt munkájukat helyspecifikus módon előadni mint Varsóban. Előadásaik nagy mértékben a várossal, annak történelmével és emlékezetével foglalkoztak.

He Chengyao egy olyan teret választott ahol egy 13.századi templom alapjait tárták fel korábban. Módszeresen végigjárta a szentély körvonalát, miközben gyufákat gyújtott meg illetve másik kezével óvta a kis lángokat. **Cui Tao** a forgalmas Grodzka utcán állt egy égő gyertyát tartva míg csak a gyertya teljesen el nem égett. **Chen Jin** a Majdaneki koncentrációs tábor emlékművének fotográfiáját választotta háttérnek, és egy asztalnál szuggesztív gesztusokkal ételt evett valakivel vagy

csak átölelt valakit. **Cai Qing** mindenkit megkért, hogy vegye le a cipőjét és azokból rakják ki a LOVE szót. A kínai művészek azonnal megértették, hogy Lublinban az ember a történelem része, hogy ezen a helyen a múlt szellemei kísértenek.

A továbbiakban nyugati művészek mutattak be több performanszt. **Marijana Jovanovic** művészeti tevékenységének prezentációja alatt saját traumatikus élményekkel teli életéről beszélt. Főleg apjával való kapcsolatára és szexfüggőségére fókuszált. Mint később kiderült a történet kissé eltúlzott volt, a performansz végül a közönség borral való megkínálásával zárult.

Lushan Liu elfordult a nézőktől megosztva őket beavatottakra és a többiekre, ami aztán különböző reakciókat váltott ki - az eufóriától az idegenkedésig. **Katerina Olivova** ismét levetkőzött. Szexualitással teletűzdelt, vokális improvizációt adott elő miközben beült a közönség közé. Mindenki arra várt, hogy lássa, ki meri ezt a helyzetet megszakítani.

Lukasz Trusewicz először összetört egy zöld lámpát, összeszedte a darabokat, majd szétszórta a fénylő részeket a tereben.

Ting-Tong Chang már felrepedt, túlreagált banánokból fürtöt készített. A vár alatt lógatta fel, az egykori zsidó negyedben.

A Performance platform **Zbigniew Warpechowski** performanszával zárult. Ez egyszerű tevékenységekből állt, felvett egy kabátot, egy poharat megtöltött vízzel, megpróbált elültetni egy száraz botot, homokot szitált, megsebesítette az arcát, megitta a véres vizet. Ezek a módszeres tevékenységeken keresztül az egész esemény egy mélyebb jelentést hordozott. A kortárs művészet kritikáját melyben a művész a művészi tevékenység ürességét és hamisságát mutatja.

Felírta a falra azt a szót, hogy "absztrakció" majd megostorozta magát, mintha bocsánatot kérne napjaink hiú és büszke művészetéért.

Mindkét fesztivál elkerülte az "igazi performansz" meghatározásáról való vitát. A szervezők célja az volt, hogy lehetőséget teremtsenek találkozni, beszélgetni, részt venni a művészet megteremtésének folyamatában. Mindkét fesztivál alatt a közönséget komolyan kezelték - mint egy partnert, nem pedig mint egy művészeti iskolás diákot.

A performansz képletének kiszélesítése illetve az azt feltáró gondolatok hiányoztak, a súlypont a befogadás problematikáján volt.

European Performance Art Festival, 24-27.11.2011, CSW Zamek Ujazdowski, Warsaw, Poland

www.epaf.pl

Performance Platform Lublin, 29.11-02.12.2011, Galeria Labirynt, Lublin, Poland
www.performanceplatform.blogspot.com

A szerző engedélyével.

(ha béna a fordítás engem okolj D.I.)

Forrás: http://www.livinggallery.info/text/epaf_ppl

XXIII. Ekszpanzió 2011.július 30-31. Visegrád

A performanszokban hagyományosan gazdag és erős Ekszpanzió furcsán alakult ebben az évben. A programban jelzett fellépők közül nem tudott eljönni Ladik Katalin, Kovács István, nem lépett fel a Titanic s így az a furcsa helyzet állt elő, hogy ebben a vonatkozásban egy fellépő volt: Dénes Imre.

Performanszát a Visegrádi Palota kertjében adta elő szép számú közönség előtt.

Németh Péter Mikola, eredetileg Szabados György és Kondor Béla munkássága köré építette fel az Ekszpanzió koncepcióját, a gyakorlatban azonban úgy alakult, hogy szinte csak Szabados György eszmeisége, erős hatása és vonatkozásai jelentek meg előadásban, vetítésben, szimpóziumban.

Bár ezt előre nem láthatta, így mégis Dénes munkája volt az, ami kissé helyrebillentette a mérleget ő ugyanis - Kondor művészetéhez való személyes vonzódása miatt is - a festő és költő egyik versére építette fel performanszát.

Először búzaszemekből rituális kört "rajzolt" egy piros szőnyegen az annak közepén fekvő papírlap és két légycsapó köré.

Ragasztóval leragasztotta száját és füleit, és a magával hozott bambuszboton lógó madárkalitkát a hátához, nyakához erősítette, magát mintegy a rúdhöz feszítve. A rúd a feje fölé magasodott, végén ott himbálódzott a kis madárkalitka benne két műmadárral.

Ezután felvette a két légycsapót és a papírlapot amin Kondor Béla N.N. című verse volt, és a tengerészek által használt, kód- illetve zászlójelek segítségével "elmondta", elmutogatta a verset a közönségnek.

Amikor végzett bekapcsolta a madarakat és azok hangos csiripelése közepette a közönség minden tagjának adott egy példányt a versből. Ezután visszament a piros szőnyeghez, a verset és a légycsapókat visszatette középre ahonnan elvette őket korábban, maga pedig pedig a szőnyegre feküdt fejét azokra téve. Kis idő elteltével alkalmi segítőtje lassan a fejére öntött egy egész vödör búzát, így takarva be azt.

Hogy merre vezet, nem tudom már. Biztos: az utak simák és gördülékenyek valamerre. Én folytonosan a jó halálra gondolok; mint rézlemezbé mart jegy, létezem névtelenül (Kondor Béla: N.N.)

A XXIII. Ekszpanzió azután a már megszokott módon folytatódott felolvasásokkal, vers-koncerttel (Németh Péter Mikola - Grecsó István - Németh Zsófia), táncelőadással (Ungi Krisztián), szóló gitárkoncerttel (Heidrich Roland), elektroakusztikus elszállással (Keuler Jenő) este pedig két együttes koncertjével (Tékozló fiúk, Kettős Tamás és a Vadszamarak). Mindezen eseményeknek a Palota gyönyörű épülete és udvara adott otthont, mint ahogy korábban a Beke László által itt megnyitott szabadtéri tárlatnak is. A megnyitón Grecsó István közreműködött.

Ephemeral Fixed 2012.03.15-17 Łódź (PL)

Bevezetésnek idézem az esemény hivatalos beharangozó leírását:

"Az efemer művészet a művészettörténet jól ismert irányzata, Közép-Európában azonban még nincs kellően felkutatva és leírva. Az Ephemeral fixed. Ephemeral art – history documented című projekt gyűjtőpontjában a Visegrádi Országok művészi gyakorlatának azok a formái állnak, melyeknek végterméke a művek létrejöttének a dokumentációja. A programban különböző nemzedékeket képviselő művészek és teoretikusok vesznek részt. A rendezvény a művészek által vezetett galériák dokumentációjának bemutatását, művészi performanszokat, kerekasztal vitát és kiadvány megjelentetését tartalmazza.

Az ötlet

Valamennyi Visegrádi Országban léteznek művészek általi kezdeményezések, amelyek az új művészeti megnyilvánulások egy fajta műhelyeként működnek. Ezeknek a tevékenységeknek a kezdete a hetvenes évek konceptuális művészetéhez vezethető vissza. Jelen projekt célja a Visegrádi Országokban létező művészek általi kezdeményezések találkozási pontjának megszervezése, a közöttük levő együttműködés elmélyítése és az efemer művészet tanulmányozását lehetővé tevő anyagok begyűjtése.

A találkozóra a lengyelországi Łódźban, a 4. Art and Documentation fesztivál előzetes rendezvényeként kerül sor. A művészi performanszok bemutatására egy immár húsz éve fennálló Łódźi alternatív művészeti kezdeményezés helyszínén, a Wschodnia Galériában kerül sor.

Ez történik

A rendezvény részeként két estét betöltő performansz műsorra kerül sor cseh, lengyel, szlovák és magyar alkotók részvételével.

Meghívott művészek:

Jiri Suruvka, Francisek Kowolowski, Barbora Ticha (CZ)
Juhász R. József, Daniel Dido, Linda van Dahlen (SK)
Szombathy Bálint, Dénes Imre, Vályi Péter (HU)
József Robakowski, Adam Klimczak, Anka Leśniak (PL)

Ami megtörtént

A Visegrádi Országok művészi kezdeményezéseinek képviselői között megjelent személyek dokumentumok révén ismertetik saját galériáik tevékenységét, név szerint:

Galerie Jama Michal (volt Galerie Eingang), Ostrava, Csehország
Kassák Centre of Intermedia Creativity (K2IC), Érsekújvár, Szlovákia
Magyar Műhely Galéria, Budapest, Magyarország
Galeria Wschodnia, Łódź, Lengyelország
Galeria Wymiany, Łódź, Lengyelország

Szimpozium

Megtörtént, és éppen történik. A Visegrádi Országok efemer művészete – gyakorlat és elmélet – a négy Visegrádi Ország teoretikusai ismertetik az országokban fellelhető efemer művészet történetét és annak intézményes formáit. Beszámolóikat vita követi a résztvevő alkotók közreműködésével.

Meghívott kritikusok:

Pavlina Morganova (CZ) -helyette Tomás Pospiszyl jött el, Jozef Cseres (SK), Balázs Katalin (HU), Łukasz Guzek (PL)

Társszervezetek

Galerie Jama Michal, Ostrava, Csehország
Kassák Centre of Intermedia Creativity (K2IC), Érsekújvár, Szlovákia, www.kassak.eu
Magyar Műhely Alapítvány (Hungarian Workshop Foundation), Budapest, Hungary
Art and Documentation Association, Łódź, Lengyelország, www.doc.art.pl

Események

2012. március 15–16., esti performansz műsor, Galeria Wschodnia, Łódź

2012. március 17.

Megtörtént, és éppen történik. A Visegrádi Országok efemer művészete – gyakorlat és elmélet című szimpozium művészi kezdeményezések dokumentációjának bemutatása"

(Szombathy Bálint fordítása)

A **Galeria Wschodnia** egy 20 éve működő avantgarde lakásgaléria. Adam Klimczak (PL) képzőművész, galéria vezető és lakástulajdonos életében számomra irigylésre méltóan összefonódnak a mindennapi élet legapróbb mozzanatai, nemcsak saját művészetével de másokéval is, mindenkiével aki kiállítóként vagy akár látogatóként is megjelenik a galériában.

Illő tehát - és így is történt - hogy övé volt az első, mintegy megnyitó performansz 2012.március 15-én Lodzban az ulica Wschodnia egyik viharvert lakóházában.

Adam Klimczak munkája (*Sign of Time*) saját és a galéria elmúlt közös húsz évét idézte meg.

Térden állva indult el a földszintről az első emeleten lévő galériába, lassan elsorolva az elmúlt éveket. Amikor a 2012-es évszámot kimondva a galéria ajtajához ért, felállt, körbejárta a galériát (aztán még keresztül és kasul) és felsorolta a húsz év alatt ott kiállító, akciózó összes művész nevét. Egy-egy név kimondásakor megérintette a galéria falát vagy padlóját, aztán lépett egyet, újabb név hangzott el, egy újabb kézmozdulat emlékezett vagy ha úgy tetszik idézte meg a említettet, míg csak Adam a felsorolás végére nem ért, és akkor a múlt találkozott a jelennel és a performansz véget ért.

Az apró lépések, a nevek hosszú és monoton sora, az ismétlődő kézmozdulatok, az eltelt időnek ez a távolságtartó de ugyanakkor nagyon is személyes érzékeltetése azzal a szomorúsággal töltött el, mint amikor régi fényképeket nézve látjuk visszahozhatatlan pillanatok sorát.

Az apró lépések, a nevek hosszú és monoton sora, az ismétlődő kézmozdulatok, az eltelt időnek ez a távolságtartó de ugyanakkor nagyon is személyes érzékeltetése megszerettette velem Adam Klimczakot.

Francisek Kowolowski (CZ) egzaltált előadása (*De Profundis*) zavarba ejtően sokfelé ágazott el- sokszor improvizálva, engedve a pillanatnyi hatásoknak, ami több esetben Jiri Suruvka *Emil* nevű kutyája volt. A performansz elején átöltöző és megjelenésében középkort megidéző, selyem kötöst és sisakot viselő performer, egy vadászkürt megfújása után bögőjén játszva és énekelve-beszélve egy szurreális opera hangmontázsát és hangművészetét adta elő. A kaotikussá váló előadás, a térdelő művész szótlán imájával ért véget.

Vályi Péter (HU) "*Erős nemzetek*" című munkáját mások adták elő. Minden visegrádi országból felkért egy-egy résztvevőt akik egymás mellett állva egyszerre mondták fel saját országuk himnuszának szövegét.

Az eredmény: érthetetlen összevisszaság, melyben mindenki "fújja" a magáét. Amikor véget értek a himnuszok, Péter letette telefonját a közepén álló székre. A telefonon egy videó ment, az előző napi közös ebéd terített asztalának és az elfogyasztott ételek maradékának felvétele.

Daniel Vida (SK) performansza (*Take Away My Breath*) szerényen meghúzódott a többi előadás háttérében. Miközben azok zajlottak, ő áttetsző nylonzacskókba levegőt fúj, a zacskók száját elkötötte, és "szabadon" engedte azokat.

A lélegzetével megtöltött pufók nylonok könnyedén szálltak, gurultak ide-oda a galéria padlóján.

Linda van Dalen (SK) kutyatáp szemekből a következő szöveget írta ki a padlóra: "érzek, lélegzem, ide jöttem hogy éljek" Emil, minden performansz aktív résztvevője, "vette a lapot" és ahogy Linda rakta le a szemeket ő falatozva ment végig a szövegen. Így a betűk már szinte "írás" közben csorbultak. Amikor Linda végzett a szöveg kirakásával, fehér festéket vett elő és a kiállítóterem fehér falára ,fehér betűkkel felírta ugyanezt.

Jiri Suruvka (CZ) brazil szappanoperák mintájára egy komplett színpadot rendezett be a galériában az általa hozott kellékekből illetve a nézők közül kiválasztott szereplőkkel. A "darab" (*Telenovela Horte Artist, first issue*) a szappanoperák jellegzetes karaktereit és konfliktusait vonultatta fel, a fő problémát az okozta hogy a Művész (maga Suruvka), bajuszt rajzolt egy Mona Lisa képre. Itt azonban maga az élet szólt közbe, ugyanis a bajuszrajzoláson "felháborodva" Francisek Kowolowski - aki addig a nézők között állt - úgy érezte közbe kell avatkoznia.

Ezt meg is tette, erősen a saját korábbi performanszára emlékeztető módon, és innentől kezdve az eredeti koncepció elenyészett, szétzilálódott, hamarosan a színház-performansznak is vége lett. Ez nem volt tervezve ugye? - kérdeztem Suruvkát. Hát nem! - mondta mosolyogva, és úgy tűnt nem vette szívére barátja közbelépését.

A második nap programja **Anka Leśniak** (PL) performanszával kezdődött (*Take a lipstick and write on my body*). Mindannyiunkat kiküldtek a lépcsőházba és csak egyenként lehetett bemenni. Belépve, láttuk, hogy Anka ott áll az előszobában meztelenül, mögötte két segítőtje - a **PUL Group** tagjai - ők viszont talpig feketében. A performer kezében rúzszt tartott és megkérte a belépőt hogy a rúzzsal írjon valamit a testére. Tovább lépve ezután az elsötétített kiállítóteremben Anka korábbi akcióinak (testfestés) lenyomatait vetítette egy projektor a falra. Determination, power, freedom, authority többek között ezek a szavak voltak láthatóak a lenyomatokon. Aztán felgyulladt a villany és a teleírt testű művész bejött a már összegyűlt nézők közé. Papírlapokat vett elő és a következő szöveget "írta" a falra: which of this words have you written?

A következő performansz (*I am & I am not*) előadója **Jana Zimeikova** (CZ) szintén a testével operált. Levetkőzött, annyira, hogy végül melltartóban, bugyiban és harisnyanadrágban állt előttünk. Ekkor hosszú és gyötrelmes vetkőzés kezdődött, ugyanis úgy vette le az alsót, hogy közben rajta volt a harisnyanadrág. Amikor végzett ezzel, egy másik harisnyanadrágot húzott a fejére és a kezeire és most azok alatt/alól vette le a melltartóját, ami szintén egyáltalán nem volt könnyű. A kicsavarodott pózok, a harisnyanadrág által eltorzított arc, hűen mutatták ezt a nehézséget. Végül ott állt előttünk először kvázi meztelenül, alulról, felülről harisnyanadrágba burkoltan, legvégén azután teljesen levetkőzve.

Ezután **Szombathy Bálint** (HU) következett. Performanszának ez volt a címe: "Te nem vagy". Bálint leült a terem egyik sarkába, inge alól egy tükrös mézeskalács szívet vett elő. Kétszer-háromszor lassan körbemutatta nekünk, majd enni kezdte a szívet. Ebben a pillanatban felcsendült a Beatles híres dala a Long and winding road. A performansz alatt végig szólt ez a dal, újra és újrakezdve. Lassan fogyott a szív, szólt a dal, morzsák hullottak a földre. Amikor elfogyott a mézeskalács, ott maradt a csupasztükör. Bálint vizsgálta egy darabig, magát is benne..., majd ujját a tükrrel megvágva kiserkenő vérével könnyeket rajzolt a szeme alá. Aztán ott ült pár másodpercig még, vérkönnyekkel arcán, a szív morzsái felett.

Pár perc szünet következett, míg a következő performer **Dénes Imre** (HU) "berendezkedett", mígnem aztán elkezdődött "--milk--seeds--bird--voice--" című performansza. Egy fedőt fakanállal kongatva körbejárta a galéria tereit, mezítláb ment és a szép zengő hang monoton ütemére lépdelt. Amikor odaért a már előre odakészített kellékeihez még néhányat kongatott, legvégén három hangtalant. Hosszú bambuszbotot vett fel, a bot végére madárkalitka volt erősítve, és ezt lassan körbemutatta a közönségnek. Ezután az előzetesen felfüggesztett folyadékkal teli fekete nylonszák alá állt és egy szöggel kilyukasztotta azt. A zsákból tej kezdett folyni, fejére, arcára, végig a testén és a lábai köré gyűlt.

A tejfolyás megindulásának pillanatában zene csendült fel Phil Niblock A.Y.U. című kompozíciója. Dénes a zsák alatt állt, folyt rá a tej, jobb kezében a botot tartotta a madárkalitkával, ballal pedig különböző kézmozdulatokat tett. A kézmozdulatoknak meghatározott 4 fázisú koreográfiája volt: az első egy felfelé mutató "esküszöm" mozdulat,

a második ugyanaz de a szív felett, a harmadik többféle , kérő, könyörgő, áldó, óvó, megadó, elutasító, hívó stb., az utolsó pedig minden esetben kinyújtott kar és ökölbe szorított kéz. Közben mindvégig szólt az AYU monoton, kitarított férfihangokból álló zenéje. Aztán elfogyott a tej és amikor megállt a csorgás, a zene is leállt. Akkor Dénes előrébb lépett és egy tálból búzát öntött a korábban használt és a földre letett fedőre és fakanálra. Ismét felvette a madaras botot ám most bekapcsolta a kalitkában lévő kismadarat. A hosszú pálcával és a kalitkában lévő csiripelő madárral három irányban a közönség felé intett és kiment.

Kis szünet után Rokko, **Juhász R. József** kezdte "Bizalom" című performanszát, melynek ihletője egyfelől egy magyar mondás a "szöveget ütött a fejébe" másfelől pedig az angolszász "ha látsz valamit , mondj valamit" (If you see something, say something) mondás volt. A galéria egyik falán kijelölt egy négyszögű területet, egyik oldalára felírta: Trust 2012. Az ekkor félmeztelen Rokko hatalmas szöveget vett elő, egy-egy nézőhöz ment és szöveget nyomott a halántékukhoz. Lassan múlt másodpercek múlva aztán elvette onnan és az "áldozat" kezébe adta azt. Valahányszor visszament egy újabb szögért, mindannyiszor írt is a falra ahol végül ez a szöveg volt látható: If You see something, do something! Egy odakészített posztamensen vastag csomag üres papírlap feküdt. Az írólapcsomag oldalára azaz a lapok falat képező élére paragrafusjelet rajzolt. Ezután segítőtje bekötötte szemét, úgy, hogy egyúttal mindkét szeme elé egy-egy korábbi méretű szöveget is odakötött függőlegesen.

meztelenül állt előttünk az előbb leírt pózban. Kis idő múlva így ért véget a performansz. (kb 12 perc).

Jozef Robakowski két videót vetített le. Az első videó egyik híres nyilvános performansza volt melyben a közönségből felkért segítők közreműködésével fokozatosan egyre nagyobb feszültségű elektromos áramot vezetett át a testén, míg végül a kezében

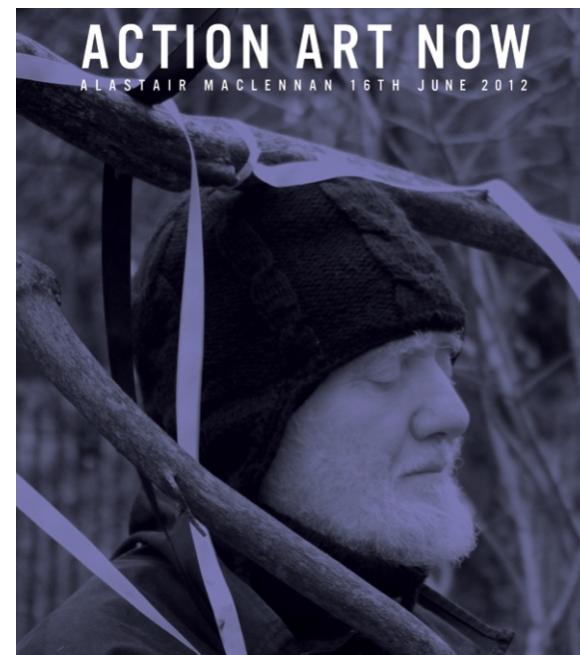

tartott villanykörte teljes fényvel nem világított. Ekkor kb 230 Volt folyt át rajta.

A másik feltehetőleg otthonában készült videón hanyatt fekvő, fejével játszott egy villanyorgonán. Percekig tartó játék után egyszer csak megjelent a művész macskája "aki" néhány billentyűlépdeléses futam után egyszer csak lefeküdt az orgona

mellé és fejét a billentyűkre téve, dörgölődve utánozta Jozefet. Volt néhány hihetetlen pillanat amikor ember és állat, mindkettő a hátán fekvő egyformán játszott a hangszeren.

A fesztivál kurátora **Malgorzata Kazmierczak** volt. Ő és aktív segítői Łukasz Guzek, Anka Leśniak, Adam Klimczak nagy vendégszeretettel gondoskodtak a résztvevőkről nemcsak a fesztivál de egyéb programok (városnézés, múzeumlátogatás) vonatkozásában is. A fesztivál egyszerre volt professzionális és családbarát, nemegyszer intim hangulatú, köszönhetően a vendéglátó lengyel művészek igényességének és a lakásgaléria személyes légkörének. A meghívott galériák mellett, felkérésre, a monori Monar Galéria is bemutatkozott egy rövid prezentációval

Alastair MacLennan (2011) Photograph by Nathan Walker

Szentendre a Gödörben 2. 2011.10.08.

2011-ben ismét "gödörbe" került Szentendre, az előző év zajos sikere után másodszer is komplex módon jelent meg a szentendrei művészközösség a budapesti Gödör Klubban, Szentendre a Gödörben 2011 címmel. Bizonyos értelemben ez a rendezvény a Szentendrei Nehéz-zenei és Performansz Fesztivál utódjának is tekinthető, kisebb, egy-estés léptékben ugyan, de mégis folytatásként. Kiállítás, performanszok, koncertek akárcsak a Művészetmalomban.

A performanszok sorát ez alkalommal **Béki István** kezdte. Az előadás több síkon, több műfajban zajlott egyszerre. Maga a performer jóga ülésben ült egy széken. Testére nagy húsdarabokat erősített segítője k.kabai lóránd, méghozzá úgy, hogy vastag láncokkal át- meg áttekerte performert. Béki végig az előadás alatt ebben a testhelyzetben ült, testén illetve a mögötte lévő falfelületen Huszárik Zoltán Elégia című filmje pergett. Másik segítője Gál József képzőművész ezalatt torokhangon énekelt, k.kabai pedig Béki egy-egy versét olvasta fel. A látvány, Gál éneke, a felolvasás végig szinkronban volt a film képeivel, csúcspontját is azzal egy időben érte el. (kb 14')

fe Lugossy László és Szirtes János

performansza (10-15') a tőlük az utóbbi években többször látott koreográfiát követte ez alkalommal is. Akció (együtt vagy külön-külön) - szöveg - vetítés. Két barát találkozik, látványos gesztusok, ölelés. Majd mindegyikük egy-egy kis asztalkához áll villogó fehér és piros biciklilámpákat vesznek elő bekapcsolják azokat majd föléjük hajolva azokat "bűvölik", óvják, takarják, simítják stb hozzájuk sem érve. Felhangzik fe Lugossy hangja és szövege, esszenciális mondatok manipuláltságunkról, kiszolgáltatottságunkról. "... adrenalint vontak el, majd hirtelen túladagolták, asszonyokat követtek meg, falhoz térdepelve fütyültették őket, a kijáratokat eltorlaszolták....

az arányokat elvették tőlük. Nem volt megbocsájtás szarakodás és packázás, kíméletlenség és robbantás... unalomgerjesztés...." Mindeközben mindegyikük mögött a másik egy-egy korábbi performanszának videója ment. Végül kialudtak a lámpácskák, gesztus egymás felé a sötétben (majdnem semmit sem lehetett látni) és így ért véget a performansz.

Ladik Katalin - Szkárosi Endre - Sörös Zsolt Ahad közös produkciójában (kb 23') Ladik és Szkárosi poetikája és hangművészete fonódott össze Sörös szuggesztív, néhol démonikus, okkult vonatkozásokat is mutató zajzenéjével.

Kovács István munkáiban visszatérő motívum a vajúdás, egy megszülető vagy épp valamitől megszabaduló állapot megmutatása, átélése. Ezen az estén performansza " Két világ között" (kb 15') egy ilyen jelenettel indult, lassan közeledett az előadótér sarkából, miközben a kötél amivel ki volt kötve a sarokhoz, apránként levágta, lefejtette róla a testét borító burkot. Végül ott állt meztelenül. Ekkor az előzőleg felépített "ágyhoz" ment és belefeküdt. Minden elsötétedett és egy égő tűz, máglya képe jelent meg a falon, a fekvőhely fóliáján az előadó testén. Minden lángolt, a lángokban gyötrelmesen vonagló test, ahogy a vetített videón égtek a fahasábok, táncoltak a lángok. Aztán leégett a máglya, kialudt a tűz és a vonagló test is megnyugodott, hanyatt feküdt a fóliaágyon. Kovács ekkor fűrészpórt öntött az ölére és meggyújtotta azt. Hosszú másodpercekig feküdt így, lángoló ágyékkal, s ahogy égett a fűrészpórt ezek a másodpercek egyre hosszabbnak tündek.

Aztán egy kézmozdulattal eloltotta a lángot és véget ért a performansz.

Még két performansz volt hátra ezen az estén Kántor István és Rolf Rolls Langhans, ez utóbbit sajnos nem láttam (nagyon későn volt és el kellett mennem) de **Kántor István** és segítője **Jagica Eszter** munkáját igen.

Kántorék performanszának (kb 40') első felében elektroindusztriál zenei háttérrel a Kántor performanszainak visszatérő elemeit láttuk, vörös zászló lengetés, arcbebugyolálás a zászlóval, menetelés, militarista öltözet és kiegészítők, közösen elmutogatott karmozdulatok, két darab 3-as (=6) felmutatása, illetve a zseniális kellékek a hullómancs illetve a derékszögben meghajlított villájú vasvilla. E kellékek - katonakabát és sapka, sötét szemüveg, piros karszalag, hullómancs és karom és a horrorisztikus, szürreális (mégis iszonyúan valós) hajlított vasvilla együttese - számomra mellbevágó módon idéznek meg egy sajnos nem egyszer s mindenkorra eltűnt korszakot, illetve annak az emberben meglévő konstans lehetőségét.

Aztán Kántor levette a katonakabátot, most fehér ingben volt , Jagica Eszter piros zacskót húzott a fejére, közben a zene is változott, (hol jajongó volt később megint indusztriál) és mindketten lefeküdtek a közepén lévő pódiumra, két test dobálta magát és vonaglott az emelvényen. (Az indusztriál kattogást egyébként Kántor ott helyben "csinálta" egy buherált

számítógépes billentyűzet és egy kaospad illetve egyéb saját kütyük segítségével.). Aztán mindketten felálltak , Kántor rezsót hoz elő, vénájából vért csepegtet a forró rezsóra, közben segítője a már levetett kabátjával megkorbácsolja a helyet ahol korábban feküdtek. Egy dal eléneklése, és némi zenei betét után a performansz második fele következett. Kántor újra visszaöltözött a korábbi ruhába és a háttérre vetített saját önéletrajzi vonatkozású dalának videoklipjére ("Song of the antihero"), azzal szinkronban elénekelte azt. Közben Jagica Eszterrel táncoltak, egymást átölelve álltak stb. A performansz (és a klipbejátszás) végül egy rövid bevágással zárult, azokat a képeket láthattuk amikor Kántort egy akciója közben elviszik a rendőrök a berlini főpályaudvarról.

A nagyszabású kiállítás mellett, ezen az estén koncertet adott Kettős Tamás és a Vadszamarak, Fantom Funk, a Richard Gere, Magic Mosquitos, Happy Dead Band, Kistehén, a Tudósok és a Moha zenekar.

" Egyszer a fiam eltévedt, s akkor, mint egy látomás, a folyó eljött tehén képében és hazavezette a faluba."

(Indiai asszony)

artAlom 7.élőművészeti fesztivál

Eger, kisZsinagóga 2011.09.26-28.

Következzen az immár hagyományosnak is mondható artAlom beszámoló, melynek három napjából sajnos szintén hagyományosan ez alkalommal is csak kettőn tudtam ott lenni - a 3.nap ismét kimaradt - hiába, a munkanapokkal nem könnyű összeegyeztetni a fesztivált.

Szeptember 26-án hétfőn **Vályi Péter** és **Pilipecz András** "Demókrácia"

című közös performansza nyitotta a fesztivált. Egy írásvetítőn a klasszikus betű-találgató- akasztott ember rajzolós játékot játszották. A szellemes címadás lassacskán

bontakozott ki, és mire megfejtődött a kitalálendő szó : "demókrácia" már ki is rajzolódott az akasztott pálcikaember jól ismert figurája. A performansz második felében egy rajzlapra már előzetesen mustárral felrajzolt csodaszarvasból mártogathatott virslivel a közönség.

Sülyi Diána következett ezután (*Redemptio*). Egy nagy keresztet állított a valamikori zsinagóga termének közepére. Azon pedig segítőtje volt látható megfeszítettként.

A sötét teremben, a karzatról - melyet fehér vászonfüggöny takart - Diána hangja hallatszott, gondolatok életről, halálról, szellemi és anyagi létezésről egy vágyott és a valós világ szembenállásáról, a jelen világ elleni lázadásról, árulásról és szabadságról, határok átlépéséről, hitről. Amikor a szöveg véget ért, vörös festékkel függőleges csíkokat húzott a fehér vásznon, a festék átütött (vagy átvérzett) azon, a kereszt látványának hátterében.

Az artAlom fesztivál stabil résztvevői következtek a 3T vagyis a 3 Tanár (**Kukár István**, **Szuhaj György**, **Novák Attila**). Teljes sötétségben kezdődött a performansz (*Nyíl-adékon(y)*), aztán egy reflektor felgyulladt és pontosan középen megvilágított egy szalmakorongot. Három kiáltás hallatszott és minden kiáltásnál egy-egy nyílvesző csapódott a szalmába fentről a zsinagóga

mennyezetén lévő nyílásból. A sötétségből feltűnt Kukár és Suhaj akik érdeklődve néztek felfelé a nyílás felé, ahonnan ekkor fejfelé lefelé leereszkedett harmadik társuk. Közös erővel körbevitték a szalmakorongot majd az imént leereszkedett (jelképesen lezuhantat) aki váltig csak fölfelé nézett, megpróbálták közösen visszajuttatni, felemelni. Mindeközben tollak és búza hullott fentről. Azonban a nyílás túl messzi volt s a kísérlet nem sikerült. Ekkor előkerült egy létra, s most annak segítségével próbálták ugyanazt. Fentről is jött segítség egy kötél formájában, ám a visszajutás így sem sikerült. Ekkor mindhárman, fejüket a létra fokai közé

dugva - az eszköz igájában - tettek egy szomorú kört. Aztán letették a létrát, középre mentek felhajtották az addig kiterített fólia, cikkelyét, összezárták és eltűntek az így létrejött áttetsző piramisban vagy gúlában.

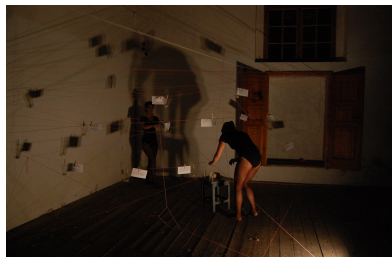
Ezen a napon **Dénes Imre** "--tej--magok--madár--hang--" című előadása (kb. 15') volt az utolsó performansz. A performansz részletes leírása elolvasható jelen lapszámunkban az Ephemeral Fixed fesztiválról szóló cikkben.

Az egi performansz (ami egyébként korábban volt) abban tért el a már leírtaktól, hogy a performernek volt egy segítőtje is **Gonda Zsuzsanna**, aki a tej csorgásának ideje alatt búzát mert egy vödörből egy másikba, lassan csorgatva öntött át minden egyes pohár búzát. A performansz végén a vödörben lévő maradék búzát ráöntötte az akkor már a földön összekuporodó Dénes fejére, majd az üres vödört kongatva kiment. A fals hangon kongó vödör hangja éles ellentétben volt a performansz elején hallható tiszta csengőhanggal.

Az este, itt, a Tapasztalt Ecsetek koncertjével zárult, de még nem fejeződött be, mert koncertekkel folytatódott az Egrix-ben, derTanz, Kopasz Tamás vs Szilágyi Rudolf, Rovar17, Dóra Attila, a Pent Leditgrant Memorial Orchestra és Nojzerr részvételével.

Másnap, kedden, az estét a **Kísérleti Pop-Performance Csoport** (**Mikó Ivett** és **Szuromi Liza**) performansza (*Essen lernen*) nyitotta. A személyes hangvételű performansz a két performer barátságának újraéledéséről, annak folyamatáról szólt. Zsinórokat feszítettek ki a terem egyik sarkában és a sűrű zsinórok között mozogtak egymással szemben, úgy, hogy őket is

zsinórok kötötték össze. Felváltva sajtadarabokat vágtak, kicsit megrágták azt, majd egy pohárba köpték, a poharat felakasztották valamelyik zsinórra és levelezésük, chatelésük egy-egy kinyomtatott részletét odacsipeszték a pohár mellé. Idővel elfogytak a levelek és a poharak, az előadók kimentek, mi pedig közelebb mehettünk és beleolvashattunk életükbe.

Pogonyi Csongor - Vágó Szabolcs posztapokaliptikus

performanszában sokáig csak egy "fehér zajt" sugárzó tv volt látható a sötétben. Egy idő után a a tévét hátára azaz képernyővel felfelé fordították majd letakarták egy fehér vászonnal. A vásznon átderengett az üresen sütő képernyő. Ennek egy kalapácsütés vetett véget és a képernyő elsötétült. Azután a két performer tüzet rakott a készülék belsejében és körbeülve azt, szalonnát

kezdték sütni. Többen csatlakoztak hozzájuk, és a sötétben a tv belsejében égő tűz, a lángok, megvilágították a társaság tagjait, sziluettjeik ott imbolyogtak a zsinagóga falán.

Kovács István "Két világ között" című performanszának egy változatát adta elő Egerben. Ez alkalommal az előadás az égő máglya képével indult, a kép rávetült a performer testére, az előtte lévő fóliára, mögötte a falra, hasonlóan a Szentendre a Gödörben c. cikkben leírtakhoz. Ahogy leégett a máglya, a lángokban való gyötrődésnek is vége lett, újabb stáció kezdődött el, a performer átszakítva a fóliát kizuhant az előadótérbe. Egyensúlyozási kísérletek kezdődtek egy falapon, egy létra gerincén. Aztán hosszú zsinórt húz ki szájából, kiderül hogy a zsinór összesodrott hártavékony fólia, az előadó kibontja azt, lengeti, terelgeti lebbenését végül újra visszagyömöszöli a szájába. Most egy kis csónakot vesz elő s a levegőben evezve vezeti azt. Aztán egy homorú fémlemezben újabb egyensúlyozási, sőt haladási

kísérlet tanúi lehetünk, a mozdulatok egyre szélsőségesebbek és szükségszerűen bekövetkezik a felborulás. Ekkor az előadó visszamegy korábban elhagyott fóliaágyába, ölébe fűrészpont önt és meggyújtja azt. Így fekszik ott lángoló ágyékkal. Aztán egy mozdulattal eloltja és vége van a performansznak.

BMZ , Baji Miklós Zoltán nem mindennapi "előadása" következett ezután, szó szerint is érte. Körbe-körbe járva hosszan elmesélte hogyan jutott el a festéstől a performanszig és attól a sámánizmusig. "... eljutottam a művészetek ősgyökeréig, a nemzetközileg megfogható sámánizmusig, ami azt jelenti, hogy magam is sámányakorlatokat kezdtem végrehajtani a színpadon, először úgy, hogy erről fogalmam sem volt". Ettől fogva a performanszokat melyeket spirituális jelenlétnek is nevez, több esetben gyógyításra is használta - mint elmondta, sikerrel. A mostani előadásnak, de inkább szertartásnak is ilyen célja volt S.Zs. súlyos szívbetegségén kívánt javítani, azt gyógyítani. A szertartás komplex módon a XXI. század vívmányait is felhasználva zajlott, mert az általam csak felületesen ismert, ám most itt élőben látott hagyományos (sámán) elemeken (gyógynövényégetés, füstölés, nyers szív evése, vér adása, rituális mozgások) illetve BMZ saját tárgyi eszközein kívül, zene (először ambient jellegű, később rituális zajzene), falakra vetített videó (táncoló női alakok) illetve az előadótér padlójára terített vásznonra fentről vetített kép - a meggyógyítandó személy arcának rajza mind BMZ célját szolgálta.

A füstölés, a különböző rituális cselekedetek, a nyers szív evése után BMZ levett vérével átrajzolta-öntötte a földre vetített férfiarcot, majd ráfeküdt és magára tekerve a vásznat, mozgása eksztatikus táncba, vergődésbe, ide-oda csapódásba, hengeredésbe fordult az akkor már dobogó szívet földre vetítő képen. Nagyon erős zajzene kísérte ezt. Aztán mozgása megnyugodott, lassan felállt és kibontakozva a vásznonból magasra tartotta azt. A zene elhallgatott, az előadó kiment és a földre vetített kép már a meggyógyítandó személy arcát mutatta.

A harmadik nap sajnos általam nem látott résztvevői voltak még:
Hommage á Oppenheim
 (Berkes Anna)
Boga Clementina,
Szilágyi Rudolf,
GoBe Társulat.

HÍREK

2011. 11.29-én nyílt meg **Vályi Péter** és **Pilipecz András** közös kiállítása Monoron a Monar Galériában. A kiállítás az az évi Nomadea alkotótábor apropóján az irónikus "Komfort" címet kapta a kiállítóktól. A megnyitó idejére a teremben megnyílt a Katica büfé, helyben készült nomád kínálata megegyezett a művészek táborban készített és a falakon is jól dokumentált finom ételleivel.

Ugyancsak a Monar Galériában volt látható a nemzetközi **Grupa Zedan Jelen - Szomjas Szarvas Csoport** kiállítása 2012. május - júniusban. A tagjait fel nem fedő csoport kiállítása egyes technikájú festményekből és két installációból állt.

2012.05.31.-06.03-ig tartott Uppsalában (SE) a **FRIKTIONERS** fesztivál, SU-EN butoh táncos és performer szervezésében. A fesztiválon részt vettek: Agnes Nedregard, Andre Stiit, Anna Karin Brus - Thomas Boden, Asa Cederquist, Barbro Westling - Peter Johansson, Chana Dubinski, Clemente Padin, Elisabet Yanagisawa, Gustaf Broms, Dénes Imre, Johanna Tuukkanen, Ko Siu Lan, Kovács István, Lilibeth Cuenca Rasmussen, Monika Gunther - Rudi Schill,

Shannon Cochrane, The Children Of Guts. A fesztiválról a következő számban részletesen beszámolok.

2012.06.16-án a **Múzeumok Éjszakáján** másnap éjjel egy óráig tartott a program a monori Monar Galériában. A még zajló Grupa Zedan Jelen kiállítása mellett az este folyamán 2 alkalommal prezentáció volt látható mely a performansz -művészet sokszínűségét és sokféleségét próbálta hacsak részlegesen is bemutatni a helyi érdeklődőknek. Vegetáriánus bográcsolás, kellemes nyári meleg és éjszakába nyúló beszélgetések tették emlékezetessé ezt a napot.

2012.03.16-án nyílt meg és két hétig volt látható a MAMŰ Galériában **Szilágyi Rudolf** Opacitálódás 2 című kiállítása. A kiállítást BMZ (Baji Miklós Zoltán) nyitotta meg.

2012.02.21-én interjút közölt a HVG **Szombathy Bálint** képzőművész, performer, művészeti íróval és szépségkutatóval. A beszélgetés Szombathy Bálint akkor aktuális kiállításának apropóján jelképekről, a vörös csillagról, a kontextusok fontosságáról (is) szólt. (http://hvg.hu/kultura/20120221_performance_szombathy_balint_kepzomuvesze)

DADA JÁNOS

TERRORELHÁRÍTÁS

FLORENCE

JÁNOS

MONAR GALÉRIA ■

MEGNYITÓ : 07.20. 18,00 óra ■

MONOR, KISS ERNŐ U. 17. ■

A kiállítás nyitva : 07.20 - 08.17. ■

hétfő-szerda-péntek du. 3-6-ig

FLUX

Dada János : Nyugalom

Dada János : Titanic

Charles BARNES was born in 1908 in Winchester, Hampshire, England. He died in 1988. He married Nellie May FLUX on 26 Dec 1928 in St Peters, Cheesehill, Hampshire .

Nellie May FLUX [Parents] was born in 1907. She died in 1996. She married Charles BARNES on 26 Dec 1928 in St Peters, Cheesehill, Hampshire .

Frances Louise FLUX [Parents] was born in 1913 in Winchester, Hampshire, England. She died in 1993 in Southampton, Kent, England. She married Living in 1935 in Winchester, Hampshire, England.

Frederick FLUX [Parents] was born in 1885 in Winchester, Hampshire, England. He died on 14 Nov 1968 in Littleton, Winchester, Hampshire, England. He married Florence OSBOURNE in 1912 in Winchester, Hampshire, England.

Florence OSBOURNE was born in 1885. She married Frederick FLUX in 1912 in Winchester, Hampshire, England.

William Smith SANKEY was born in 1882 in Winchester, Hampshire, England. He died on 1 Aug 1941 in Winchester, Hampshire, England. He married Florence FLUX on 16 Jan 1916 in Congregational Church, Winchester, Hampshire, England.

Florence FLUX [Parents] was born in 1892 in Winchester, Hampshire, England. She married William Smith SANKEY on 16 Jan 1916 in Congregational Church, Winchester, Hampshire, England.

Florence E. NICHOLLS [Parents] was born on 6 Sep 1893 in Birmingham, Warwickshire, England. She died on 26 Feb 1982 in Birmingham, Warwickshire, England. She was buried on 3 Mar 1982 in Chilcombe Old Churchyard. She married Living on 27 Dec 1915 in St Peters, Cheesehill, Hampshire, England.

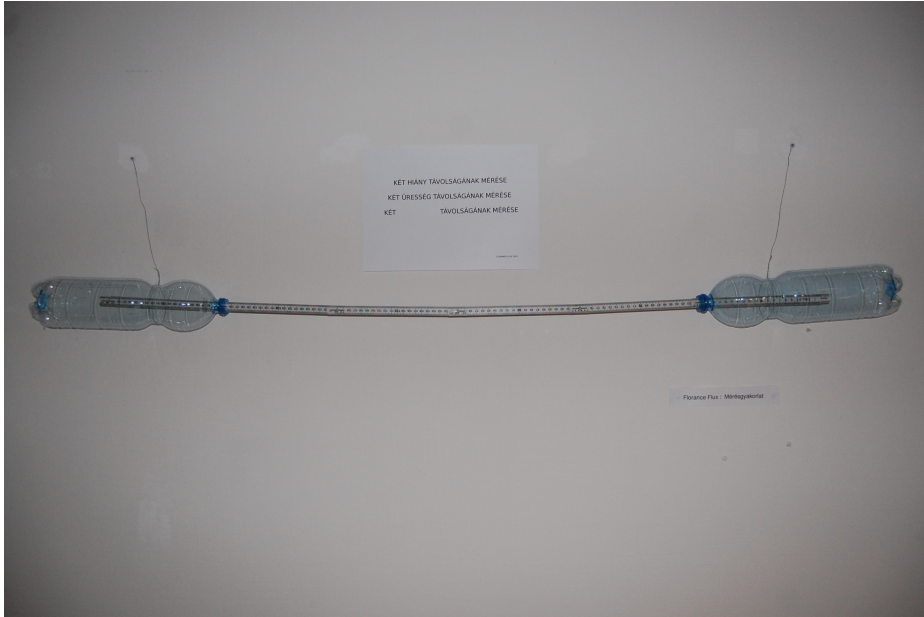
FLORANCE FLUX WAS BORN IN 1954 BUDAPEST, HUNGARY

Florance Flux ..was born..

Florance Flux : Vizes kő

D

(Két hiány távolságának mérése; Két üresség távolságának mérése; Két távolságának mérése.)
Florance Flux : Mérőgyakorlat

Következő szám várható megjelenése : 2012.dec - 2013.jan.

© Dénes Imre

2012

